

Sbírka soudních rozhodnutí

Spojené věci C-39/13 až C-41/13

**Inspecteur van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen a další
v.
SCA Group Holding BV a další**

(žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Gerechtshof Amsterdam)

„Svoboda usazování — Korporační daň — Jediná daňová jednotka mezi společnostmi téže skupiny — Žádost — Důvody pro zamítnutí — Sídlo jedné nebo několika společností tvořících mezičlánek nebo mateřské společnosti v jiném členském státě — Neexistence stálé provozovny ve státě zdanění“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 12. června 2014

1. *Svoboda usazování — Daňové právní předpisy — Korporační daň — Vnitrostátní právní úprava vylučující možnost využití režimu skupinového zdanění u mateřských společností-rezidentů, které vlastní své vnukovské společnosti-rezidenty prostřednictvím dceřiné společnosti-nerezidenta — Nepřípustnost — Odůvodnění — Nutnost zaručit soudržnost vnitrostátního daňového režimu — Neexistence*

(Články 49 SFEU a 54 SFEU)

2. *Svoboda usazování — Daňové právní předpisy — Korporační daň — Vnitrostátní právní úprava vylučující možnost využití režimu skupinového zdanění u sesterských společností-rezidentů, které vlastní své dceřiné společnosti-rezidenty avšak mají společnou mateřskou společnost-nerezidenta — Nepřípustnost — Odůvodnění — Nutnost zaručit soudržnost vnitrostátního daňového režimu — Neexistence*

(Články 49 SFEU a 54 SFEU)

1. Články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které může mateřská společnost – rezident vytvořit jedinou daňovou jednotku s vnukovskou společností – rezidentem, jestliže ji drží prostřednictvím jedné nebo několika společností – rezidentů, avšak nemůže tak učinit, jestliže ji drží prostřednictvím společností-nerezidentů, které v tomto členském státě nemají stálou provozovnu.

Možnost poskytovaná tímto právem společností-rezidentům totiž představuje pro dotyčné společnosti výhodu, pokud jde o hotovostní tok. Tento režim zejména umožňuje konsolidovat na úrovni mateřské společnosti zisky a ztráty společností, které jsou součástí daňové jednotky, a zajistit, aby si transakce provedené uvnitř skupiny zachovaly daňově neutrální povahu.

Tato právní úprava však vytváří nerovné zacházení ohledně možnosti rozhodnout se pro režim daňové jednotky podle toho, zda mateřská společnost drží své nepřímé účasti prostřednictvím dceřiné společnosti usazené v tomto členském státě, anebo dceřiné společnosti usazené v jiném členském státě.

Ustanovení této právní úpravy tak představují v rozsahu, v němž daňově znevýhodňují přeshraniční situace v porovnání se situacemi čistě vnitrostátními, omezení v zásadě zakázané ustanoveními Smlouvy o FEU týkajícími se svobody usazování.

V tomto ohledu je třeba k tomu, aby takové rozdílné zacházení bylo slučitelné s těmito ustanoveními, aby se buď týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, přičemž srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací se musí zkoumat s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními, nebo aby bylo odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu.

Pokud jde o srovnatelnost, je cílem vnitrostátní právní úpravy postavit skupinu sestávající z mateřských, dceřiných a vnukovských společností v co nejširší míře na roveň podniku s několika provozovny tím, že je jim umožněno provést daňovou konsolidaci výsledků všech těchto společností. Rovněž držení vnukovských společností-rezidentů prostřednictvím dceřiné společnosti-rezidenta, anebo dceřiné společnosti-nerezidenta je objektivně srovnatelné potud, že o prospěch z režimu daňové jednotky usiluje v obou případech celek tvořený mateřskou společností a vnukovskými společnostmi.

Kromě toho nemůže být na uvedené omezení nahlíženo jako na omezení odůvodněné naléhavým důvodem obecného zájmu vycházející ze zachování soudržnosti daňového režimu. Ačkoli nezbytnost zachovat soudržnost daňového režimu může odůvodňovat omezení výkonu základních svobod zaručených Smlouvou, nelze prokázat bezprostřední souvislost mezi přiznáním dotčeného daňového zvýhodnění spočívajícího v založení daňové jednotky a kompenzací tohoto zvýhodnění určitou daňovou zátěží.

(viz body 21, 24, 27–29, 31, 33, 40, 41, 43, výrok 1)

2. Články 49 SFEU a 54 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které se režim jediné daňové jednotky vztahuje na mateřskou společnost – rezidenta, která vlastní dceřiné společnosti-rezidenty, avšak tento režim je vyloučen pro sesterské společnosti-rezidenty, jejichž společná mateřská společnost nemá v tomto členském státě sídlo ani stálou provozovnu.

Tyto právní předpisy totiž zakládají rozdílné zacházení s mateřskými společnostmi se sídlem v tomto členském státě, které mohou díky režimu jediné daňové jednotky, zejména pro účely určování svého zdanitelného zisku, bezprostředně započít ztráty svých ztrátových dceřiných společností proti ziskům svých ziskových dceřiných společností na straně jedné a na straně druhé s mateřskými společnostmi držícími rovněž dceřiné společnosti v tomto členském státě, které však mají své sídlo v jiném členském státě a nemají v tomto prvním členském státě stálou provozovnu, a jsou tak vyloučeny z výhody daňové jednotky, a tudíž ze zvýhodnění, pokud jde o hotovostní tok, na které vzniká nárok v souvislosti s daňovou jednotkou.

Ustanovení uvedených předpisů tak představují v rozsahu, v němž daňově znevýhodňují situace existující na úrovni Společenství v porovnání se situacemi čistě vnitrostátními, omezení v zásadě zakázané ustanoveními Smlouvy týkajícími se svobody usazování.

Pokud jde o srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací, může být cíle režimu daňové jednotky, kterým je umožnit, aby společnosti téže skupiny byly z daňového hlediska považovány za společnosti, které tvoří pouze jeden a týž daňový poplatník, nicméně dosaženo jak skupinami, jejichž mateřská společnost je rezidentem, tak i skupinami, jejichž mateřská společnost rezidentem není, přinejmenším pokud jde o zdanění pouze sesterských společností, které jsou daňovými poplatníky v tomto státě. Z toho vyplývá, že rozdílné zacházení týkající se možnosti daňově začlenit sesterské společnosti tudíž není odůvodněno objektivním rozdílem v situaci.

Při neexistenci bezprostřední souvislosti mezi tímto daňovým zvýhodněním a určitou daňovou zátěží není rozdílné zacházení odůvodněno ani naléhavým důvodem obecného zájmu vycházejícího ze soudržnosti daňového režimu ve spojení s předcházením dvojímu využití ztrát.

(viz body 47, 48, 50–54, 56, výrok 2)